

Una migdiada de dotze anys

Carles Capdevila / Periodista

Educar deu ser una cosa semblant a espavilar els marrecs i frenar els adolescents. Just al contrari del que fem: no és estrany veure nanos de quatre anys amb cotxet i xumet parlant pel mòbil, ni tampoc ho és veure'n de catorze sense hora de tornar a casa.

N'hem dit sobreprotecció, però és la desprotecció més absoluta: el nen arriba a l'insti sense haver anat a comprar una trista barra de pa, just quan un amic ja s'ha passat a la coca.

Sorprèn que hi hagi tanta literatura mèdica i psicopedagògica per afrontar l'embaràs, el part i el primer any de vida, i es faci un buit fins als llibres de socors per a pares d'adolescents de títols suggerents com *El meu fill em pega* o *El meu fill es droga*. Els nens d'entre dos i dotze anys no tenen qui els escrigui.

Des que abandonen el bolquer (ja era hora!) fins que arriben les compreses (i que durin), des que els desenganxes del xumet fins que t'ensumes que s'han enganxat al tabac, els pares fem una cosa fantàstica: descansem. Reposem forces de l'estrès d'haver-los parit i ensenyat a caminar i ens en desentenem fins que tocarà anar-los a buscar de matinada a la disco. Ara que per fi tornem a poder dormir, i fins que la por a l'accident de moto ens torni a desvetllar, fem **una migdiada educativa de deu o dotze anys**.

Algú s'esgarrijarà pensant que aquest període és precisament el moment clau per educar-los. Tranquil, que per alguna cosa els portem a l'escola. I si arriben immadurs a primer d'ESO que ningú no pateixi, allà els esperen els col·legues de batxillerat que ens els sobreespavilaran en un curs i mig, màxim dos. Al model de pares que sobreprotegeix els petits i abandona els adolescents ningú no els podrà acusar d'haver fracassat educant els seus fills. No ho han ni intentat.

Els mestres fan alguna cosa més que vaga o vacances, i l'educació és bastant més que un problema.

Demano perdó tres vegades: per col·locar en un títol tres paraules tan cursis i passades de moda, per fer-ho per parlar dels mestres, i, sobretot sobretot, perquè la meva idea és -ho sento- parlar-ne bé.

Sé que la meva doble condició de pare i periodista, tan radical que les seves sigles són PP, em convida a criticar-los per fer massa vacances (com a pare) i em suggereix que parli de temes importants, com la llei d'educació (és el mínim que li escauria a un periodista aquesta setmana).

Però n'estic fart que la paraula més utilitzada al costat d'escola sigui "fracàs" i al davant d'educació hi acostumi a aparèixer sempre el concepte "problema", i que "mestre" acostumi a compartir titular amb "vaga". L'escola fa alguna cosa més que fracassar, els mestres fan alguna cosa més que fer vaga (i vacances) i l'educació és bastant més que un problema. De fet és l'única solució, però això ens ho tenim molt calladet, no fos cas.

El meu procés, íntim i personal, ha estat el següent: vaig començar sent pare, a partir dels meus fills vaig aprendre a estimar-me el fet educatiu, la feina de criar-los, d'encarrilar-los, i, ves per on, ara m'estimo els mestres, els meus còmplices.

Com no m'he d'estimar una gent que es dedica a educar els meus fills?

Per això em dol que es malparli per sistema dels meus estimats mestres, que no són tots els que cobren per fer-ne, és clar, sinó els que en són, els que sumen a la professió les tres paraules del títol, els que mentre molts pares se'ls imaginin en una platja de Hawaii són tancats en alguna escola d'estiu, fent formació, buscant eines noves, mètodes més adequats.

Us desitjo que aprofiteu aquests dies per rearmar-vos moralment. Perquè cal molta moral per ser mestre. Moral en el sentit dels valors i moral per afrontar un dia a dia feixuc sense sentir l'estima i la confiança imprescindibles. Ni els de la societat en general, i a vegades ni tan sols els dels pares que us transferim la canalla però no l'autoritat.

¿Us imagineu un país que deixés el seu material més sensible, les criatures, en els seus anys més importants, dels zero als setze, i amb la missió més decisiva, formar-los, en mans d'unes persones en qui no confia?

Les lleis passen, i les pissarres deixen d'embrutar-nos els dits de guix per convertir-se en digitals. Però la força i influència d'un bon mestre sempre marcarà la diferència. El que és capaç de penjar la motxilla d'un desànim justificat al costat de les motxilles dels alumnes i, ja alliberat de pes, assumeix de bon humor que no serà recordat pel que li toca ensenyar-los, sinó pel que aprendran d'ell.